– Hamarosan szünetet tartok – mondogattam Pennynek, aki az utóbbi években időről időre azt tanácsolta nekem, hogy hagyjam abba a munkát, vagy legalább fogjam vissza magam, hogy utazgathassunk egy kicsit együtt. Régi álmunk volt, hogy elmegyünk Japánba, és Penny meg is vásárolt minden létező útikönyvet. Terveztünk továbbá egy komótos, ráérős autós túrát a déli államokba. Brice, aki nem szeretett utazni, erősen támogatta az ötletet, hogy Penny velem „élje ki magát". Én a magam részéről sohasem mentem férjhez, és bár szinte mindig kapcsolatban éltem, amely kapcsolatok között akadtak komolyak is, nem gondoltam, hogy bármelyik férfival olyan jól tudnám érezni magam egy közös utazás során, mint Pennyvel. Nekünk ugyanis voltak közös szenvedélyeink: mindketten lelkesedtünk a kisvárosokért, az antik ágytakarókért, az egyedi reggelizőhelyekért, a kobaltkék üvegtárgyakért meg a mindenféle emberekkel, mindenféle helyeken folytatott spontán beszélgetésekért. Penny az a fajta nő volt, aki beugrik egy boltba kóláért, és úgy jön ki, hogy életre szóló barátságot kötött a pénztárossal.

Ezenkívül az napirendünk is hasonló volt. Emlékezetes maradt az az örömteli pillanat, amikor bevallottuk egymásnak, hogy délutánonként imádjuk mellétenni a telefont, hogy szunyókálhassunk egyet.

– Te húsz percnél többet alszol? – kérdeztem Pennytől. Ugyanis volt egy kis bűntudatom a félórás, sőt, olykor háromnegyed órás szundikálásaim miatt.

– Aludtam én már két teljes órát is! – felelte Penny, mire elismerően elvigyorodtam.

Úgy terveztük, hogy váltogatjuk majd a luxusszállodákat és az olcsó moteleket.

– Hátha belefutunk valami régi, roskatag, rózsaszín falú kócerájba! – lelkesedett Penny. – Talán még egy pocsolyányi úszómedence is lesz!

Szentül hittük ugyanis, hogy a lepukkant motelekben sokkal érdekesebb az élet, igaz, az ágyak várható minősége azért gondolkodóba ejtett… Szerettünk volna végigsétálni a bostoni Szabadság Ösvényen, meg szamárháton lemenni a Grand Canyonba. Érezni akartuk az energiaörvények erejét az arizonai Sedonában, és vettünk volna pár kristályt is.

Bizony, voltak terveink bőven. És én egyre csak halogattam a dolgot.

– De mikor hagyod már végre abba? – kérdezte Penny évről évre, én pedig rendre azt feleltem:

– Ha kapok valami jelet, hogy itt az idő.

Penny egyszer bosszúsan felcsattant:

– Úgy csinálsz, mintha időmilliomosok lennénk, pedig nem vagyunk azok! – Erre már nem volt válaszom.

Felbecsülhetetlen értékű ajándéka volt a sorsnak, hogy Penny és Brice Mueller lakott a szomszédomban. Úgy jártam-keltem náluk, mint a saját házamban. Hetente többször együtt tévéztünk esténként, és sokszor főztünk magunknak vacsorát is. Vasárnaponként pedig az én nappalimban olvastuk az újságokat, és eszegettük a Kulcsok Kávézóból hozott karamellás tekercset. Már-már lakótár-

sak voltunk. Előszeretettel mondogattam nekik, hogy ők a legékesebb bizonyítékai az elméletemnek, amely szerint az ember azokhoz vonzódik, akik külsőre hasonlítanak hozzá. Penny és Brice ugyanis eperszőke hajú, nagy szemű égimeszelők voltak, sőt, még a szeplős kezük-lábuk, meg az orruk formája is hasonlított. A személyiségük viszont erősen különbözött: Penny szinte mindenben benne volt, míg Brice-ba több óvatosság szorult. Penny lankadatlan derűlátása olykor egyenesen irritáló volt, Brice-nak viszont ingadozott a hangulata. De így is jól működtek ők ketten: szerették egymást, és csupa móka, kacagás volt velük az élet.

Ha közelgett Brice születésnapja, mindig a hálószobámban, a gardróbban dugtam el az ajándékát, Pennyét viszont a kazánházban rejtettem el, mert a gardróbomban elég sűrűn megfordult. Volt, hogy késő este, náluk vendégeskedve nyavalyogni kezdtem, hogy hullafáradt vagyok, nem bírom átvonszolni magam a saját házamba. Erre ők felajánlották, hogy maradjak náluk, mire én mindig azt feleltem, hogy ez azért mégiscsak nevetséges lenne, és összeszedtem magam, hogy megtegyem azt a pár lépést. De azt hiszem, ha bármikor kicsúszott volna a számon, hogy: *A francba, hát nem lenne egyszerűbb, ha ideköltöznék?,* ők egymásra néztek volna, és a vállukat megvonva azt felelik: *Miért ne?*

Pennyt nyolc hónapja diagnosztizálták gyors lefolyású rákkal, és négy hónapra rá meg is halt. Utána Brice egy hónapig még ott lakott a házukban, majd egyik este átjött egy üveg borral, és elmondta: tudja jól, hogy nem szabadna elhamarkodott döntéseket hoznia, mindenki ezt mondja, engem is beleértve, de hát a francba is, ő visszaköltözik New Yorkba. Bevallotta, hogy Penny nélkül nem tud abban a házban élni, de még abban a városban,

abban az államban sem, sőt a Középnyugaton is képtelen megmaradni. És miután megittuk a bort, mondott még valamit:

– Tudod, Penny azt mondta, hogy ha meghal, vegyelek feleségül téged.

Elmosolyodtam.

– Tudom. Nekem is azt mondta, hogy menjek hozzád. És te mit mondtál erre?

– Hát te?

– Na jó. Háromra, egyszerre válaszolunk. Egy, kettő…

És háromra mindketten azt mondtuk: – Neeem!

– Nem mintha nem szeretnélek – tette hozzá sietve Brice.

– Nálam sem erről van szó.

– De… – folytatta Brice.

– De – helyeseltem.

Erre Brice fölállt, és egy darabig az utcát kémlelte csípőre tett kézzel, mint az irányító az amerikai fociban, miután eldobta a labdát. Végül megfordult, és ennyit mondott: – Szóval.

– Vigyázz magadra, Brice – mondtam neki, majd végignéztem, ahogy lehorgasztott fejjel hazaballag a házába, vagyis a házukba.

Amely ház elől két hét múlva elhajtott egy költöztető furgon, majd újabb egy hétre rá megérkezett egy másik. Most egy fiatal házaspár lakik a szomszédban két kisfiúval. Az egyik hatéves, a másik nyolc, és nagyon aranyosak: udvariasak, bűbájosak és sokszor roppant mókásak is, de számomra olyan most ez a család, mint amikor pazar lakomával kínálnak egy étvágytalan embert.

Úgyhogy mostanában én is a költözésen gondolkodom. *Mikor?* – teszem föl magamnak néha a kérdést, és mindig

azt felelem, amit Pennynek: majd ha kapok valami jelet, hogy itt az idő.

Hát, lehet, hogy ez éppen most történt meg: lehet, hogy most kaptam meg azt a jelet, hogy itt az idő. Ugyanis Atlantából hazajövet, a gépről leszállva különös érzés kerít hatalmába: mintha az élet mindennemű figyelmeztető csipogás, pityegés nélkül odalopózott volna hozzám, hogy telibe bokszolja a mellkasom kellős közepét. Rádöbbenek, miről van szó: arról, hogy nem akarok hazamenni. Abba a házba, abba az utcába nem. Ha arra gondolok, hogy mindjárt ráhajtok a kocsifelhajtóra, és a zárba csúsztatom a kulcsot, nem nyújt vigaszt a jól ismert, megszokott környezet ígérete, csak az elhagyatottság fájdalmát hozza rám.

A repülőn egy férfi mellett ültem, akivel beszédbe elegyedtem, és kiderült, hogy sok közös van bennünk. Mindketten szeretjük például a szardellát, és ugyanannak az évnek ugyanabban a hónapjában születtünk. Szeretjük továbbá a baseball kölyökligát és a kutyákat is, de túl sokat utazunk ahhoz, hogy kutyát tarthassunk. Még az őszbe csavarodó hajunk színe is egyforma volt, a legfontosabb közös vonásunknak mégis az bizonyult, hogy mindketten hivatásszerűen motiváljuk az embereket. Azzal a különbséggel, hogy én önsegítő könyveket írok, és beszédeket tartok, ő pedig pszichológus, aki ide-oda röpköd az országban, és a legkülönbözőbb cégeknél tart csapatépítő tréningeket. Azt mondta, élvezi, amit csinál, és meglehetősen sikeres a szakmájában. Elmesélte azt is, hogy egy időben négy lakóingatlan, köztük egy párizsi lakás tulajdonosa volt, most viszont a legutolsó munkája végeztével hazafelé tart. Felhagy ugyanis a tréningekkel, és az egyetlen megmaradt otthonában fog élni a feleségével, mert a többit eladta. Egy kis faházról van szó az észak-minnesotai

Burntside Lake partján, a kanadai határnál lévő természetvédelmi terület, a Boundary Waters közelében.

– Szóval nyugdíjba vonul? – kérdeztem.

Végigmért.

– Én ezt nem így hívom, és azt hiszem, nem is így gondolom. Hanem úgy fogom fel, hogy azt már láttam, mihez vezetett el a sikeres pályafutásom, és most megnézném azt is, hogy mi mindent zárt el előlem.

– Értem – mondtam, majd azt kérdeztem: – Nem fél egy kicsit?

Az útitársam erre bekapott pár szem földimogyorót, és közelebb hajolva azt felelte: – Halálra vagyok rémülve.

Ezen jót nevettünk, de aztán hozzátette: – Ugyanakkor hosszú évek óta nem éreztem ennyire, hogy élek.

Az egyik üres reptéri váróban ülök, és várom, hogy taxit hívjanak nekem. Amikor a diszpécser megkérdezi, hová megyek, és megadom neki a címemet, abba belesajdul a bensőm. Másoknak már épp elégszer elmondtam, ugyebár, hogy van, amikor az embert csak valami fájdalmas csapás tudja rábírni arra, hogy továbbálljon egy helyről, amely már nem illik hozzá, ahol már nem érzi jól magát…

Mire kiérek a járdára, a taxi már ott áll. A sofőr beteszi a táskámat a csomagtartóba, és mintha morcos lenne. És valóban: épphogy elindulunk, amikor elkapja a tükörben a tekintetemet, és számomra nehezen azonosítható akcentussal azt harsogja: – Mondok magának valamit: bunkók az emberek!

– Hát, tudnak azok lenni – felelem.

– Egy órát vártam egy emberre, aki azt állította, mindjárt jön, ezt mondta a diszpécsernek: „nem, nincs csomagom, máris jövök”. Erre várok egy órát, és nem jön. Aztán

a diszpécser mondja, elment a csomagért, most jön. Erre én mondom, nem, nem viszem el, helyette viszem magát.

A rádióból a *September in the Rain* szól bágyadtan.

– Ez Dinah Washington? – kérdezem előrehajolva.

A sofőr, akit Khalednek hívnak, valamelyest lecsillapodik: kihúzza magát, és egy kicsivel följebb veszi a hangerőt.

– Igen, Dinah Washington. Muszáj hallgatnom, mert megnyugtat, ha felidegesítenek a bunkó emberek.

Hátradőlök az ülésen, és keresztbefont karral kibámulok az ablakon.

– Bárcsak lennének olyan helyek, ahol az ember egy kis asztalnál üldögélve ilyen dalokat hallgathat! – mondom. – Tudja, fehér abrosz, diszkrét fényt adó kis lámpa meg jóféle koktélok: Rob Roy, Brandy Alexander…

– Ilyen helyek már nincsenek.

– Bizony nincsenek.

Ezután csöndben autózunk tovább. Khaled csak a házam előtt szólal meg: – Tudja, mit? Fogadjon fel, én meg majd furikázom, ahová akarja, és hallgatjuk a régi dalokat órákon át!

Elnevetem magam. – Ne hozzon kísértésbe.

Beviszem a csomagjaimat, majd összeszedem a postát, és elkezdem szortírozni. Egy pillanatra átsuhan az agyamon, hogy be kellene hívnom Khaledet. De nem teszem. Szívből remélem, hogy nem fogom bánni egy életen át. Hiszen másokat folyton arra biztatok, hogy éljenek az élet spontán ajándékaival, amelyek úton-útfélen szembejönnek, sokszor olyankor, amikor a legkevésbé számítunk rájuk. Sőt, nem csupán mondogatom, hanem ez a gondolat ihlette az egyik könyvemet is, amelyben azt sulykolom, hogy érdemes belevetni magunkat az élet forgatagába, és összeszedni a sok-sok szép dolgot, ami könnyen a miénk lehet, csak kérnünk kell.

Már éppen a szemetesbe hajítanám a postámat úgy, ahogy van, amikor az egyik prospektus alól mintha egy képeslap hullana ki. De nem, mégsem képeslap az, hanem egy régi fekete-fehér fénykép, amelyet képeslapnak használtak, és mintha Tahitit ábrázolná: a háttérben ott a végtelen tenger, ott emelkednek az alacsony hegyek, ott úsznak a leheletnyi felhők. Az előtérben, oldalt álló, fekete hajú őslakos nő pedig kissé nyugtalanítóan a szemembe néz. Sohasem láttam még ezt a képet, mégis ismerősnek hat.

A fotó hátoldalán töltőtollal, fekete tintával, szép, lendületes kézírással rótt sorok olvashatók. Egyből megismerem, kinek az írása ez. Így szól a rövid, mindössze három soros üzenet:

Még mindig gondolok rád.
Hogy vagy?
Írd meg!

A feladó helyén csak címet látok, nevet nem, de arra nincs is szükség. Hiszen a kép is, a kézírás is egyértelműen elárulja, kitől kaptam a fotót: Dennis Halsingertől. Ő egy képzőművész, akit valaha szerettem, és aki már régen elköltözött Minnesotából Tahiti szigetére. A nevéhez hosszú-hosszú történet kapcsolódik.

Ha már az imént arról esett szó, hogy valamit nehogy egy életen át bánjak…

Egyszer két nő mögött ültem a buszon. Hatvan felé járhattak, és elmélyült beszélgetést folytattak, amelyből nem sokat értettem, mert illedelmesen lehalkították a hangjukat. Aztán egy ponton az egyik nő felsóhajtott, és fejét a busz ablakának döntve megszólalt: – Hát, igen. Az én egyetleneim…

A barátnője elnevette magát. – Talán „egyetlenem”.

Mire a másik: – Nem, nem. Egyetleneim.

Azt hiszem, sokunknál így van ez: életünk során megadatik nekünk néhány szép kapcsolat olyan emberekkel, akiket mindörökre a szívünkben őrzünk. De a jelek szerint általában van valaki, aki mind közül a legtöbbet jelentette számunkra. Az én esetemben ez az ember Dennis Halsinger. Igen, ő volt az, aki kitűnt a többiek közül, akit a legjobban, a legőszintébben, tiszta szívből szerettem, és akin a leginkább éreztem, hogy szeret engem. Szerettem azért, amilyen volt, és amilyenné vált, amikor vele voltam. Makro- és mikroszinten is őszintén, becsületesen, tudatosan élt, és én csodáltam ezért. Nyugodtan a szemébe nézhettem reggel, délben vagy akár az éjszaka közepén, mert nála mindig a NYITVA tábla volt kitéve. Elmondhattam neki bármit, és meg is tettem. Ugyanolyan magától értetődően, játszi könnyedséggel illettünk egymáshoz, mint Pennyvel. Pedig még nőkkel is elég ritkán adatott meg nekem ilyen fesztelen, örömteli, mély baráti kapcsolat, férfival pedig sem azelőtt, sem azóta nem tapasztaltam ilyen fokú meghittséget. Dennis után a legjobban sikerült kapcsolataimban is csak egy bizonyos határig tudtam vagy talán akartam elmenni.

Még a húszas éveink elején jártunk, amikor Dennis utazgatni kezdett Dél-Amerikában, majd később Tahitira költözött. Úgy terveztük, hogy utánamegyek, de végül nem voltam elég bátor ahhoz, hogy ennyire elszakadjak az addigi életemtől. Amikor beleegyeztem, gyerekjátéknak tűnt, de aztán jöttek a problémák: össze kellett szedni a pénzt a repülőjegyre, el kellett dönteni, mit vigyek magammal, és mit ne. Vajon lehet ott Herbal Essences sampont kapni? Vannak jó mozik, lemezboltok? Mi lesz, ha vakbélgyul-

ladást kapok? Lehet, hogy mégis hiányozni fog az ország, amelyet oly sokat ócsároltam? Végül úgy döntöttem, elnapolom a dolgot. *Egyelőre!* – győzködtem magamat, és a fiatalokra jellemző módon el is hittem, hogy ilyen lehetőségem bármikor adódhat. Meg ilyen férfi is, ugye.

Szóval szép lassan megszakadt a kapcsolatom Dennisszel. Aztán meghaltunk, legalábbis én így fogtam föl a dolgot, bár erre csak most jöttem rá. Vagy talán csak a lelkem egy darabja halt meg, amikor nem mentem el Dennisszel…

Most viszont itt van, itt szorongatom a képeslapját a kezemben. Dennis Halsinger képeslapját!

Arra sem vesztegetem az időt, hogy átöltözzem: úgy, ahogy vagyok, kosztümben berobogok a hálószobába, leülök a kisasztalhoz, és papírt, tollat ragadok. A fejemben emlékképek tülekednek: mind egyszerre akar megjelenni a lelki szemeim előtt. Látom Dennis hosszú, szőke haját meg a szép arcát, a vonásait mintha szobrász faragta volna ki. Mondogattam is neki annak idején, hogy róla kellett volna mintázni Valiant herceg képregényfiguráját… Aztán látom, ahogy a mezőn sétálgatunk a mellkasig érő, szélben hajladozó, hullámzó tengert idéző fűben. Emlékszem, jókat nevettünk a madarakon, amelyek olyan hangosan énekeltek, hogy túl kellett kiabálnunk őket. Eszembe jut az is, amikor egy forró augusztusi estén autóztunk a sztrádán. Magunk mögött akartuk hagyni a város fényeit, hogy lefekhessünk az út mellé, és nézhessük a csillagokat. Találtunk is egy helyet, ahonnan olyan kristálytisztán látszottak a konstellációk, hogy a szavunk is elakadt.

Könyveket is kaptam Dennistől: viharvert, puha fedelű, ronggyá olvasott köteteket. *Sziddhárta, A varázshegy, Félelem és reszketés…* Azt mondta, ezekből többet tanulhatok,

mint a pszichológia-tankönyveimből, és igaza volt. Megkaptam tőle a *Ji king*et is, a *Változások könyvé*t, méghozzá azt a kiadást, amelyhez Carl Gustav Jung írt előszót, és a ház előtt, ahol Dennis lakott, egycentes érméket dobáltunk a járdára, hogy a könyvben leírt módszerrel jósolhassunk.

Dennis a művészi fotókon kívül festett és szobrászkodott is. Elevenen él az emlékezetemben, ahogy mezítláb, félmeztelenül áll a létrán, a farmere kis híján lecsúszik vékony derekáról, és buzgón ráhegeszt valamit egy magas, alaktalan toronyra, amelyet ő maga csinált. De legalább volt rajta hegesztőmaszk… Emlékszem arra is, amikor a kezemet vezetve segített lapostányér nagyságú bazsarózsát rajzolni. Meg amikor egyesével adogatta a számba a gránátalma magjait. Meg amikor belevetettük magunkat a Mississippibe, úsztunk egyet, és utána nálam szárítkozott meg. Ott ültünk a parányi konyhaasztalnál törülközőbe burkolózva, majd Dennis fölállt, és elengedte a törülközőt, hadd hulljon a padlóra.

– Én így születtem! – mondta, mire én is ledobtam magamról a törülközőt, és odaléptem hozzá, ő pedig a karjába vett, és elvitt az ágyamig. Én akkor csináltam ilyet először. Igen, ő volt az első férfi az életemben, és ennek mindig nagyon örültem.

Belevágtam:

Kedves Dennis!

Pár hónapja írni kezdtem neked egy levelet, de túl sok mindent kellett volna elmondanom. Ugyanis akkor veszítettem el a legjobb barátnőmet, és éppen azon rágódtam, mit is kezdjek magammal. Kellett valaki, aki emlékeztet rá, hogy az élet többnyire szép, a lehetőségek bőséges tár-

háza, és te mindenki másnál alkalmasabb vagy arra, hogy ezt az emlékezetembe idézd. De pár sor után félbehagytam azt a levelet.

Aztán ma megérkezett a képeslapod. Illetve a fotód, amely csodálatos, mint mindig.

Dennis egyszerű embereket fotózott. Muszáj volt bámulni csodaszép felvételeit, és ha az ember legeltette rajtuk a szemét, mindig talált valami újat. Spontán módon, minden előkészület nélkül készítette a képeit, és én sosem értettem, honnan tudja, mikor kell kattintania. Rengeteget el tudott árulni egy emberről azzal, hogy rögzített egy félmosolyt, egy szemdörzsölést, egy ragtapasz nélküli vágást a kezén. Néha nem is magát az embert fotózta, hanem a házát, a kocsiját, a négy kutyáját vagy az őt körülvevő apró-cseprő tárgyakat: a konzervdobozt, amelyben gombokat tárolt, az éjjeliszekrény fiókjában őrzött bokszert, vagy a nyitott szakácskönyvet, amelynek pecsétes lapja úgy nézett ki, mint egy Rorschach-folt.

Dennis fotói mutatták meg nekem, hogy a fényképészet nem csupán vizuális adatrögzítés, hanem teljes jogú művészeti ág. Nem csupán azt láthattam rajtuk, hogy el lehet csípni egy ember lelkét (nem hiába féltek a lencsétől Amerika őslakói), hanem azt is, miként befolyásolja a képet a fény és árnyék játéka. Meg azt is láthattam, mire gondol Dennis, amikor azt mondja, hogy a fényképészet a felszámolás folyamata.

Egyszer mutatott nekem egy fotósorozatot, amelyet pincérnőkről készített, miközben elmotorozott Minnesotából Kaliforniába. Sokféle egyenköténytt, fehér cipőt, fülbevalót örökített meg, és emlékszem egy hosszú láncon lógó, bűbájos medálra is. Meg arra a felszolgálónőre, aki

hat tányért egyensúlyozott a karján, miközben az ebédszüneten lévő kolléganője keresztbe tett lábbal, magát szorosan átölelve ült az egyik bokszban, és kinézett az ablakon. Ott volt előtte egy tányér kaja, de ő csak bámulta az esőt.

Voltak lófarkas, feltupírozott hajú és takaros, rövid frizurát viselő pincérnők is, az utóbbiak haját olykor masni vagy csat díszítette… Döbbenetes, milyen tisztán emlékszem mindezekre! És hogy sütött a fáradtság egy-egy görnyedt vállból, milyen leplezetlenül csábítottak a kidüllesztett keblek! Láthattunk díszzsebkendőt, elkenődött szemfestéket, lefutott szemű harisnyát, a zenegép mellett hagyott marék apróért nyúló vékony kart…

Ezt írom:

Vannak fotóalbumaim Dorothea Lange-tól és Walker Evanstól, mert az ő munkáik rád emlékeztetnek. Evans egyik képén, amelyet mostanában megnéztem, valakinek a sírja látható egy messzeségbe nyúló szántóföld szélén, amely mellett öt telefonpózna sorakozik. És engem a telefondrót fogott meg: az, hogy fönt, a magasban zajlik tovább az élet, megy a vonalakon a csevej, miközben odalent… Ki tudja?

Fiatalkoromban munkált bennem valami absztrakt halálfélelem. Ma már nem annyira absztrakt, de nem is annyira félelem. Te erre mindig azt mondtad: „Ha menni kell, akkor menni kell, ennyi az egész." És emlékszem arra is, milyen magától értetődően hittél a halál utáni kommunikációban, amiben én sosem hittem annyira, mint most.

Azt kérdezed, hogy vagyok. Röviden azt tudom felelni, hogy elég jól. A világ sokkal komplexebb, mint annak idején hittem, és sokkal összetettebbek az emberek is. Könyveket írok, amelyek reményeim szerint segítségére vannak a

különféle életproblémákkal küzdő embereknek, és mondok egy csomó beszédet az ország legkülönbözőbb pontjain, meg olykor külföldön is. Most, hogy jelentkeztél, rádöbbentem valamire: sokszor olyan tudást osztok meg másokkal, amelyet annak köszönhetek, hogy veled voltam. És ugyanúgy próbálom motiválni az embereket, ahogy te próbáltál motiválni engem: őrizd meg az éberségedet, mondj igazat, és fejlődj! A barátnőm, aki nemrég meghalt, e tekintetben pont olyan volt, mint te. Szerintem kedveltétek volna egymást.

Nős vagy? Én nem mentem férjhez. De akár nős vagy, akár nem, mindenképp izgatottan várom, hogy újra jelen légy az életemben, ha csak érintőlegesen is.

Miért vagy Clevelandben? Most, hogy földrajzilag közelebb kerültél hozzám, szeretnélek meglátogatni, vagy esetleg eljönnél inkább te?

Dennis Halsinger, azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, emlékszem mindenre.

Üdv:

Cece

Hozzábiggyesztek egy utóiratot is, amelyben megadom a mobilszámomat, majd leteszem a tollat, és bámulom a papírt. Vajon mit jelenthet ez a nagy izgalom, ez a mindent elsöprő vágy, hogy találkozzam vele? Gondolom, egyrészt azt jelenti, hogy szükségem van valakire, akivel úgy *istenigazából* beszélgetni tudok. Penny halála óta most először van ehhez kedvem.

– Hát, Penny – mondom magamban –, eljött a pillanat. Lépek egyet.

Legfőbb ideje.

– Bárcsak ismerhetted volna!

Ó, most már ismerem.